

© Patrick Spiegelaere

Rodaan al Galidi – The Netherlands

De autist en de postduif (2009)

The autist and the carrier-pigeon

Publishing House

Meulenhoff/Manteau WPG Uitgevers België

Biography

Rodaan, who first called himself Al Galidi (his complete name is Rodaan Al Galidi) is a writer of Iraqi descent. As his native country didn't register births when he was born, he does not know his birth date. He studied as an engineer in Iraq before fleeing to escape military service, arriving in the Netherlands in 1998. However, his request for asylum was rejected, and since he was not allowed to follow the official courses of Dutch language, he taught himself the language and started writing. He is now considered to be a Dutch writer and receives stipends from Dutch as well as Flemish institutes.

In 2007, Rodaan was one of the people to benefit from the general pardon given by the Dutch parliament to asylum seekers arriving before 2001, and he still lives in the country.

Synopsis

Geert is an autistic boy, born to Janine, his alcoholic mother. He takes things literally and considers language something that means exactly what it says.

Take the word in Dutch for 'to move' which is 'verhuizen' and contains the word 'ver', which means 'far away'. So 'verhuizen' should, in Geert's view, also take place far away. Also, when his mother tells him that he should make a girl wet before making love to her he throws a bucket of water over a girl. Things just don't work the way he thinks they should.

Because of the way his mind works, he likes to add up things, and combines different machines in order to construct new objects. Through this, he discovers his talent of building violins out of benches, and starts a prosperous business by selling them to a German merchant. He combines this business with caring for a carrier pigeon that always returns to him after flying. As disparate as all these actions and obsessions may seem, they still form a unity for Geert, and the reader is permitted a strange but fascinating insight into his unusual, yet pure and innocent, mind.

De autist en de postduif

Rodaan al Galidi

4

Toen Geert vijf jaar oud werd, vroeg hij zijn moeder naar zijn vader. Janine stond op, liep naar een ladekastje en haalde er een doosje uit, terwijl Geert al haar handelingen nauwgezet volgde. Uit het doosje haalde ze het rietje.

‘Dit is jouw vader’, zei ze.

Geert twijfelde er niet aan dat hij uit een rietje kwam door de manier waarop zijn moeder het rietje bewaard had en de uitdrukking op haar gezicht toen ze het doosje opende. Geert keek naar het rietje. Zijn hersenen probeerden er twee handen en voeten bij te fantaseren en een gezicht met twee ogen, oren en een mond, maar hij zag alleen een rietje.

‘En nu tanden poetsen en naar bed’, zei Janine.

Na de kennismaking met zijn vader ging Geert naar de badkamer en poetste zijn tanden. In zijn hoofd was hij druk bezig met het rietje, dat anders was dan de vaders die hun kinderen van school haalden. Daarna ging hij in bed liggen en deed het licht uit. Het rietje begon in zijn gedachten te groeien tot het net zo lang was als meester Matthijs. Het kreeg zijn gezicht en dezelfde grote voeten. Geert dacht diep na tot hij weer wist welke schoenen meester Matthijs had en trok in zijn gedachten het rietje die schoenen aan. Hij hoorde het rietje fluisteren met een stemmetje dat klonk als een cassettebandje dat te snel gaat.

‘Welterusten, Geert.’

Datzelfde moment viel hij in slaap. Hij droomde die nacht dat hij het station uit stapte met Janine en zijn vader het rietje om naar de dierentuin te gaan. Alle mannen in zijn droom waren rietjes die op meester Matthijs leken.

Zo'n twee jaar later begon Geert Janine naar zijn opa en oma te vragen. Ze vertelde hem dat zij ook rietjes waren en dat ze in Zeeland woonden. Ze vertelde – ze was een beetje dronken – dat ze niet wilden geloven dat Geert uit een rietje kwam, maar dat ze – nu klonk haar stem boos – zelf uit twee smerige rietjes kwamen, die hun hele leven gewassen moesten worden en die je niet kon gebruiken om cola te drinken. Ze nam een slok wijn en praatte met Geert. Hij luisterde zonder haar in de ogen te kijken.

‘Ze geloofden niet dat jij uit een rietje kwam, maar ze geloofden wel in Jezus, die niet eens uit een rietje kwam.’

Ze stond op en liep naar het doosje waarin zijn vader het rietje zat. Geert verwachtte dat zijn moeder er dit keer twee rietjes uit zou halen en zou zeggen dat dat zijn opa en oma waren, maar er kwam een zwart-witfoto tevoorschijn van een man en een vrouw van een jaar of vijftig. Geert moest goed kijken naar hun kleren om te zien wie opa en wie oma was.

Twee maanden later ging Geert bij opa en oma logeren in een huis in een dorpje in Zeeland waar niets gebeurde, behalve bloemkool en de Heer. De vrijwilligster die de afspraak had gemaakt en Geert ernaartoe bracht, klopte zacht op de deur. Oma deed open. Geert stond voor de vrijwilligster, haar handen op zijn schouders, alsof ze hem vasthield zodat hij niet zou vallen. Geert keek naar het sleutelgat in de deur en begon in zijn hoofd te tellen hoeveel gaatjes de deur zou hebben als

die alleen uit sleutelgaten bestond. Daarna keek hij naar de brievenbus en telde eerst hoeveel brievenbussen in de deur pasten en dan hoeveel als er een lijn brievenbussen en een lijn sleutelgaten zou zijn.

‘Goedemorgen’, zei de vrijwilligster.

‘Goedemorgen’, zei oma.

‘Dit is Geert. Ik heb gebeld.’

Het gezicht van oma bleef uitdrukingsloos. ‘Ik weet het, we hebben een afspraak gemaakt’, zei ze.

‘We zijn een kwartiertje te laat, we moesten even zoeken. Mijn excuses’, zei de vrijwilligster glimlachend, om daarmee een emotie op te roepen in het lege gezicht van de oude vrouw.

‘Geeft niet’, zei ze en opende de deur.

Geert liep achter haar naar binnen, gevolgd door de vrijwilligster, haar handen nog op de schouders van Geert, die nog steeds de deur kalligrafeerde met sleutelgaatjes en brievenbussen. Ze liepen naar de man die bij de tafel stond te wachten en die de vrijwilligster en Geert een hand gaf.

‘Wilt u iets drinken misschien?’ zei opa tegen de vrijwilligster, maar zij excuseerde zich.

‘Ik heb de auto geleend en moet terug.’ Ze keek naar Geert, zei dat ze hem morgen om tien uur weer zou zien en ging.

De stilte in het huis van opa en oma was zwaar. Geert zat aan de tafel en zijn oma bracht hem tomatensoep. Verbaasd keken zijn opa en oma hoe hij aan de soep begon.

‘Bid je niet voor het eten?’ vroeg opa.

‘Nee’, zei hij, terwijl hij naar het bord keek.

‘Bid je niet na het eten?’ vroeg opa.

‘Of voor het slapengaan?’ vroeg oma.

‘Nee, ook niet.’

Geert at de soep en dacht dat bidden iets te maken had met de woorden ‘voor’ of ‘na’. Daarna begon hij in zijn gedachten woorden te tellen die hij met ‘voor’ of ‘na’ kon combineren: eten, slapen, drinken, plassen, poepen, scheten laten, denken, rusten, praten, regenen, vakantie, school, vervelen, douche, tandarts, een boer laten, huiswerk... Na elk woord stelde Geert zich zijn opa en oma biddend en een kruis slaand voor. Hoe sneller hij dacht, hoe sneller hij de lepel naar zijn mond bracht, tot zijn opa en oma de lepel niet meer konden volgen. Toen de soep op was, sloegen ze een kruis. Geert keek naar de beweging van de handen van zijn oma, liep naar haar toe, raakte de plekken op haar lichaam aan waar zij het kruis had gemaakt en zocht die plekken op zijn eigen lichaam.

Daarna brachten opa en oma hem naar boven. Geert liep alsof hij de weg kende naar de kamer waar zijn moeder altijd had geslapen. Hij opende de deur en keek aan tegen een muur met een groot schilderij van de kruisiging van Jezus. Jezus was omringd door engelen en soldaten, achter hem waren wolken en daarachter bergen, voor hem zat Maria neergeknield. Aan de andere muur hingen foto’s van zijn moeder, een van toen ze zeven weken oud was en lachte met een mond zonder tanden, een andere waarop ze twee te grote voortanden had, op andere foto’s elke keer een tand meer, tot haar gebit compleet was. Daarna verdween haar glimlach in het huis gevuld met stilte.

Geert bleef in de kamer van zijn moeder. Elke keer als oma de deur opende, zag ze hem zitten spelen met de blokken, de knuffelberen en poppen die van zijn moeder waren geweest en de kussenslopen, de bedsprei en de handdoeken die er klaarlagen. Toen het tijd was voor het eten, opende oma de

deur om hem te roepen. Ze schrok. Hij had van de blokken een kruis gebouwd. Zonder spijkers had hij er een knuffellaap aan vastgemaakt. Een andere knuffel zat ervoor als huilende Maria. De soldaten stonden ernaast en erachter waren de kussenslopen de wolken geworden en kussens de bergen. Precies zoals op het schilderij scheen er licht van achter de aap, omdat Geert het bedlampje erachter had gezet. Oma kon haar ogen niet geloven. Ze sloeg een kruis en rende naar opa, die geloofde dat de duivel in Geert moest zijn omdat hij zo'n vernuft had dat te kunnen bouwen.

'Eten', zei opa, terwijl hij diep in de ogen van Geert keek om de duivel erin te zoeken. De eettafel had vanaf 1950, toen opa en oma trouwden, op dezelfde plek in de keuken gestaan. Hoe het leven en de maatschappij ook veranderden met de jaren, nooit had er op die tafel roti-kip gestaan of was er een brommer voor de deur gestopt met Chinees eten of een pizza. Geert zat aan de tafel op de stoel waarop zijn moeder had gezeten. Naast zijn bord lag aan de ene kant een lepel, aan de andere kant een vork en een mes. Meteen dacht hij aan zijn bord als hoofd, de tafel als lichaam en de lepel, de vork en het mes als twee handen. Opa en oma begonnen diep en stil te bidden en vulden daarna de borden met aardappels met jus, bloemkool en een stukje kipfilet. Ze aten zonder geluid te maken.

Na het eten gaf opa hem een bijbeltje en oma een kruis van hout. Zijn opa praatte met hem over de Heer, terwijl Geert aandachtig naar het kruis keek. Opa en oma dachten dat de Heer in Geert begon te komen, maar eigenlijk was hij bezig te tellen hoeveel kruisen er op de muur geschilderd konden worden en hoeveel afstand er tussen de kruisen moest blijven om het een even aantal te laten zijn. Van elke hoek in het huis telde Geert hoeveel kruisen er geschilderd konden

worden. Terwijl opa en oma sliepen, tekende Geert kruisen op de muren van de kamer van zijn moeder. Alle kruisen even groot, met dezelfde afstand ertussen. Ze kwamen precies zo hoog als hij kon reiken. Toen de inkt van de laatste pen die hij vond op was, viel hij in slaap.

Die ochtend sloegen opa en oma een kruis toen ze Geert zagen slapen tussen al die kruisen. Wakker geworden keek Geert ernaar alsof ze er altijd zo hadden moeten staan.

Onderweg naar huis vroeg de vrijwilligster hem of hij het gezellig had gehad.

‘Ja’, zei hij, terwijl hij door het autoraam naar de groene weilanden staarde.

‘Dus je wilt er nog wel eens heen?’

‘Ja.’

‘Wanneer?’

Geert wilde weer ja zeggen, maar bedacht zich dat op die vraag een ander antwoord moest komen. Hij dacht aan het woord ‘ja’, dat voor hem niet het woord ‘ja’ zelf was, maar de stilte die erna komt.

‘Volgend jaar misschien?’ vroeg de vrijwilligster.

‘Ja’, zei Geert, waarna de verwachte stilte volgde.

Maar Geert ging niet het volgende jaar of het jaar daarop op bezoek bij zijn opa en oma, die echt veranderd leken in twee rietjes in het doosje van zijn moeder. Zelfs Zeeland bezocht hij niet opnieuw. Hij dacht er niet meer aan, alsof Zeeland na dat bezoek ook in een rietje veranderd was.

The autist and the carrier-pigeon

Rodaan al Galidi

Translated from the Dutch by Brian Doyle

4

When Geert turned five he asked his mother about his father. Janine got to her feet, walked over to the sideboard and took out a little box while Geert watched her every move. She produced a straw from the box.

‘This is your father’, she said.

Geert had no doubt that he had come from a straw, seeing the way his mother had preserved the straw and the expression on her face when she opened the box. Geert looked at the straw. His brain tried to imagine a pair of hands and feet, a face with two eyes, two ears and a mouth; but all he saw was a straw.

‘Now brush your teeth and off to bed’, said Janine.

Having made his father’s acquaintance, Geert went to the bathroom and brushed his teeth. The straw filled his head. It wasn’t the same as the fathers who collected their children from school. He then got into bed and switched out the light. The straw began to grow in his thoughts until it was the same height as his teacher Mr Matthijs. It acquired his face and his huge hands. Geert racked his brains until he remembered the shoes Mr Matthijs wore and in his thoughts he put them on the straw. He heard the straw whispering with a tiny voice that sounded like a cassette tape at high speed.

‘Good night, Geert.’

At that same moment he fell asleep. He dreamed that night about leaving the train station with Janine and his father the straw on their way to the zoo. All the men in his dream were straws that looked like Mr Matthijs.

A couple of years later Geert asked Janine about his grandma and grandpa. She said that they were also straws and that they lived in Zeeland. She informed him – slightly tipsy – that they refused to believe that Geert had come from a straw, but that they themselves – and now her voice turned angry – came from a pair of dirty straws that had to be washed every day of their lives and that you couldn’t use them for drinking cola. She slurped at her wine and talked to Geert. He listened without looking her in the eye.

‘They refused to believe that you came from a straw, but they believed in Jesus, and he didn’t come from a straw.’

She got to her feet and crossed to the box containing his father the straw. Geert expected his mother to produce two straws this time and tell him they were his grandma and grandpa, but instead she pulled out a black and white photo of a man and a woman in their fifties. Geert had to look closely at their clothes to see which was grandma and which was grandpa.

Two months later Geert went to visit his grandma and grandpa in a house in a village in Zeeland, where nothing happened, except cauliflower and the Lord. The voluntary worker who had arranged the visit and provided the transport knocked gently on the door. Grandma opened. Geert was standing in front of the voluntary worker, her hands on his

shoulders as if to be sure he wouldn't fall over. Geert stared at the keyhole in the door and started to count in his head how many holes the door would have if it had been made entirely of keyholes. He then looked at the letterbox and counted how many letterboxes would fit into the door, and then how many if you had a line of letterboxes and a line of keyholes.

'Good morning', said the voluntary worker.

'Good morning', said grandma.

'This is Geert. I called.'

Grandma's face remained expressionless. 'I know, we had an appointment', she said.

'We're fifteen minutes late. It wasn't easy to find. My apologies', said the voluntary worker with a smile, hoping to arouse some emotion in the old woman's empty face.

'Doesn't matter', she said and opened the door.

Geert followed her inside, the voluntary worker at his rear, her hands still on his shoulders. Geert was still etching elegant keyholes and letterboxes into the door. They walked up to the man who was standing by the table and the voluntary worker and Geert shook his hand.

'Would you like something to drink?' said grandpa to the voluntary worker, but she turned down his offer.

'The car's on loan and I have to get back.' She turned to Geert, told him she would see him at ten the following morning, and left.

The silence in grandma and grandpa's house was oppressive. Geert took his place at the table and grandma brought him tomato soup. His grandma and grandpa stared at him in amazement as he started into the soup.

‘Don’t you pray before meals?’ asked grandpa.

‘No’, he said, staring at the plate.

‘Don’t you pray after meals?’ asked grandpa.

‘Or before you go to sleep?’ asked grandma.

‘No.’

Geert ate his soup and thought that praying had something to do with the words ‘before’ and ‘after’. He then started to count the words in his mind that could be combined with ‘before’ and ‘after’: eating, sleeping, drinking, peeing, shitting, farting, thinking, resting, talking, raining, holidays, school, being bored, shower, dentist, burping, homework... After each word Geert pictured his grandma and grandpa praying, and before each word making a sign of the cross. The faster he thought, the faster the spoon moved between the plate and his mouth, so fast that grandma and grandpa could no longer keep up with it. When he was done grandma made a sign of the cross. Geert watched his grandma’s hands and how they moved, walked up to her, touched the places on her body where she had made the sign of the cross, and looked for the same places on his own body.

Grandma and grandpa then brought him upstairs. Geert headed for the room in which his mother had always slept as if he knew the way. He opened the door and came face to face with a huge painting of the crucifixion of Jesus hanging on a wall. Jesus was surrounded by angels and soldiers, with Mary kneeling in front of him. There were photos of his mother on the other walls, one with a toothless smile when she was seven weeks old, another in which she had two oversized front teeth, and others in which teeth appeared one by one until she had a complete set. Then her smile disappeared in the house full of silence.

Geert stayed in his mother's room. Every time his grandma or grandpa opened the door they found him playing with the building blocks, teddy bears and dolls that had belonged to his mother and the pillowcases, bedspread and towels that had been left out for him. When it was time for dinner, grandma opened the door to call him. She jumped. He had made a cross with the blocks and secured a plush monkey to it without nails. He had arranged another cuddly toy in front as a sorrowing Madonna. Soldiers stood at either side, and the pillowcases to the rear had become clouds and the pillows mountains. In an exact copy of the painting, the monkey was illuminated from behind; Geert had set up the bedside lamp at its back. Grandma could hardly believe her eyes. She crossed herself and ran to grandpa who was convinced that Geert had to have the devil in him if he was clever enough to construct such a thing.

'Dinner', said grandpa peering deep into Geert's eyes in search of the devil. The table had stood in the same place in the kitchen since 1950, the year grandpa and grandma got married. No matter how life and society had changed in the years that followed, chicken roti had never been served on that table, nor had a moped ever stopped at the door to deliver Chinese or a pizza. Geert took his place at the table, the same place as his mother. On one side of his plate there was a spoon, on the other side a fork and a knife. His plate immediately made him think of a head, with the table as a body, and the spoon, fork and knife as a pair of hands. Grandpa and grandma started to pray, intensely and silently, and then filled the plates with potatoes, gravy, cauliflower and a slice of chicken breast. They ate without making a sound.

After dinner grandpa gave him a miniature bible and grandma a cross of wood. His grandpa talked to him about the Lord, while Geert gazed attentively at the cross. Grandpa and grandma thought that the Lord had started to take hold of Greet, but in fact he was busy counting the number of crosses you could paint on the wall and what the distance between each cross would have to be to get an even number. Geert counted the number of crosses you could paint in every corner of the house. While grandpa and grandma were asleep, Geert drew crosses on the walls of his mother's bedroom. Each cross was the same size, with the same distance between them. He drew them as high as he could reach. When the ink in the last pen he could find was dry, he fell asleep.

Grandpa and grandma both crossed themselves that morning when they saw Geert asleep in the middle of all those crosses. Geert looked at them when he woke as if they had always been meant to be there.

On the way home, the voluntary worker asked Geert if he had enjoyed himself.

'Yes', he said, staring through the car window at the green meadows.

'So you'd like to go back again?'

'Yes.'

'When?'

Geert wanted to say yes again, but realised that the question required a different answer. He thought about the word 'yes', which for him wasn't the word 'yes' as such, but the silence that followed it.

'Next year perhaps?' asked the voluntary worker.

‘Yes’, said Geert, and the expected silence followed.

But Geert didn’t visit his grandpa and grandma the following year or the year after. They really seemed to have changed into a couple of straws in his mother’s box. He didn’t even return to Zeeland after that. He didn’t give it another thought, as if Zeeland had also turned into a straw after that first visit.

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2011

Rodaan al Galidi – The Netherlands

De autist en de postduif

The autist and the carrier-pigeon

192 pp, 2009

Translations: The book has not been translated yet.
(Last Update – September 2011)

Publishing House **De Bezige Bij Antwerpen**
part of WPG Publishers Belgium
Mechelsesteenweg 203 – 2018 Antwerpen
www.wpg.be/foreignrights
ISBN: 978-90-8542-203-7

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10

info@fep-fee.eu – www.euprizeliterature.eu

